

Molnár Béla

HÁTUL ÁLLT MEG

(Lk 18,9-14)

Mint sűrű fátyol,
nehézkés függöny,
évezredek óta szőtt súlyos kárpit,
tekerdő tömjénfüst szülte
szövevényes inda
rejt a forrást,
a kincset,
a templom
egyetlen titkát.

Ő tette volna?

Parancsokba,
betűkbe,
törvényekbe vésve, írva,
Ő rejteztet el
a világ és önmaga közé
nehéz falakat rakva?

Aki a falakon túl
Mosolyog a Napra,
Holdra,
erdőkre,
emberekre,
állatokra?

Vagy más fonja
a tekerdő fonalat,
és szövi egybe
a lomha leplet?

Nem hallatszik
víz csobogása,
nem jut át
gyermeki hang.

Ő,
Aki van,
Ő tette volna?

Tán kívülről
épük a fal,
szövődik a függöny?

A messziről jött látja.

Nézi a Házat,
otthona lenne,
beljebb mégsem lép.
Ő tudja,
amint peregnek az évek,
miként lesz idegen a hajlék.

Néz.
Ma korbácsot nem ragad.
Figyel.

Mint tekerreg a sok festett fonál,
hogyan készül ezernyi hamis szálból,
hamis énekből,
harsány zsoltárból,
vásári imából,
böjtből, pléhhangú jóságból,
jaj, hideg jóságból
a függöny!

Épp
most,
eképp szövi élete darabkáit,
rikító jóságát,
itt,
elől,
a templomban,
egészen elől
a farizeus.

A küszöbön jutott a vámos.

Tarisznyáját sóhajtván kiüríti.
Csupa ócskaság.
Templomba nem való kacat.

És megáll.

Sóhajtott valaki,
vagy csak kicsi szellő...?

Meglibben a kárpit.